

презъ дълги
години
за трудъ
и за детски игри,
и звучното
слово
на майка — Родина
ще пѣй и легенди шепти.

Най-хубави
приказки
носимъ на всички,
вземи ги, седни и чети,
и живи царкини
и весели птички
ще видишъ съ очитѣ си ти!
О, чудната книга вземи и чети!

Богданъ Овесянинъ

КЪЛВАЧИ

— Хайде, синко, прибири се! Не ти ли омръзна тамъ горе все самъ да стоишъ. Поне презъ зимата се връщай.

— Добре съмъ си тамъ, майко. Свикнахъ. Свикнахъ съ гората. Отдѣля ли се отъ нея, мжка ме хваща.

— Поне жена за другаръ си намѣри.

— Ща майко. Още малко. Ще съборя колибата и и тамъ ще си изградя кжщичка. Нали знаешъ. Работата ми е такава: на вжглищарьтъ мѣстото е въ гората.

И пакъ замина за тамъ Найдентъ. Съ първото кокиче изпрати зимата.

Когато надъ Балкана видя да се връщатъ отъ югъ щъркелитѣ на ята, той наточи брадвата и почна.

Цѣла пролѣтъ и лѣто прави и продава вжглища. После пазари майстори. Направиха му кжщичка. Доведе си и булка. Работѣха заедно и бѣха доволни. Даде имъ Богъ две момченца. Бързо растѣха тѣ тамъ на свобода.

До като бѣха по-малки, играеха изъ моравитѣ, берѣха цвѣтя, газѣха изъ барикиитѣ.